

# Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU  
LETNIK 14, MAJ 2024



## RAD BI BIL PODOBEN MATERI



Misijonar na Japonskem je potoval s hitrim vlakom. Ko je molil brevir, mu je iz knjige padla na tla

Marijina podobica. Otrok, ki je sedel njemu nasproti, se je sklonil in jo pobral. Radoveden je vprašal misijonarja: »Kdo je ta lepa gospa?«

Presenečeni misijonar je odgovoril: »Moja mama!«

Deček si je tedaj pozorno ogledal obraz duhovnika, nato pogledal podobico in dejal: »Nista si dosti podobna!«

Misijonar se je nasmehnil: »Lahko ti zagotovim, da se vse življenje trudim, da bi ji bil podoben. Vsaj malo.«

Majnik je mesec, posvečen Božji Materi Mariji in nam pomaga, da postanemo bolj podobni naši Materi Mariji.

*»Marijino posebno čiščenje v mesecu majniku sega že v 16. stoletje, redne pobožnosti pa so se razvile šele v 18. stoletju. Prve šmarnice so obhajali v Ljubljani leta 1851 v bogoslovnem semenišču. Pobožnost se je kmalu razširila po drugih zavodih in župnijah, tudi zunaj Ljubljane, in se je ljudstvu brž močno priljubila. Pobožnost, ki so jo začeli imenovati po majniških cveticah, šmarnicah, so kmalu pričeli opravljati tudi zunaj cerkve – na vasi, pri kapelicah in znamenjih. Tako se je splošno udomačila.« (vir: dr. Niko Kurent, Praznično leto Slovencev).*

Letošnje šmarnice za odrasle z naslovom *Naj ti bom nežni rdeči cvet* nam predstavijo zgled Božje služabnice Cvetane Priol, ki je sebe imenovala

»misionarka na bolniški postelji«. V zgodbah se srečamo z rastjo njene vere vse od mladih let, milostnega trenutka, ko jo je na duhovnih vajah preplavilo jasno spoznanje, da »Bog je«, do njenega trpljenja in bolezn, ki sta jo vodila do večje bližine z nebeškim Očetom. Bog je bil vse njeno bogastvo in vsa njena sreča. Tako z vsakdanjim delom, glasbenim udejstvovanjem kot s preizkušnjo bolezn je pričevala o navdušeni hoji za Gospodom in veličini njegove ljubezni. Njen zgled nas tudi danes vabi, da kot posamezniki in kot narod stopimo na pot svetosti sredi sveta, tukaj in zdaj.

Božja Mati Marija nam bo pomagala, da bi bili zvesti Jezusu na poti k svetosti in hvaležni Bogu za dar ljubezni, ki ga sprejemamo po Marijini priprošnji.

(vir: B. Rustja, Povejmo z zgodbo, v: Ognjišče 5 (2018), 67)

Amicus Dei

## • SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

### Sv. Kamila Batista iz Varana, klarisa

Goduje 31. maja.



Mestece Camerino v osrednji Italiji je svoj največji razcvet doživljalo v času kneza Julija Cezarja iz Varana, ki je bil velik mecen umetnosti, vešč vojščak, spreten diplomat in dober gospodar. Njegova prvorojenka Kamila se je rodila 9. aprila 1458. Odraščala je v očetovi palači, kjer je prejela

primerno izobrazbo v različnih veščinah in književnosti.

Po očetu je podedovala vojaški čut in v mladosti uganjala različne



EFFIGIES BEATAE BAPTISTAE, EX PRINCIPIBUS NOBILISS. FAMILIAE  
DEVARANTIS DE CAMERINO, Ord. S. Clare, quae obiit An. Dom.  
1524, 3. Die Junii Nat.

vragolije. Kljub temu pa se je že kot otrok v starosti osem ali deset let po navdihu pridigarja brata Domenika iz Leonesa zaobljubila, da bo vsak petek premišljevala Gospodovo trpljenje in v spomin na to potočila vsaj eno solzo. Ta preprosta naloga, sprejeta v dekliškem navdušenju, ki jo je zvesto izpolnjevala, četudi jo je to stalo nemalo žrtev, ji je odprla neizmerna obzorja milosti in jo je pripeljala v bogato duhovno življenje.

Med 18. in 21. letom je preživela v notranjem duhovnem boju zaradi privlačnosti nad stvarmi tega sveta, toda nikoli se ni odpovedala svojemu trpečemu Gospodu in je iz ljubezni do njega začela

s še strožjim asketskim življenjem. Ko je razlagala to obdobje svojega notranjega življenja, je s prepričanjem zapisala: »Blagor tistemu ustvarjenemu bitju, ki zaradi kakršne koli skušnjave ne opušča dobrega, ki ga je začel!«

Med postom leta 1479 je v cerkvi sv. Petra v Muraltu preko pridige brata Frančiška iz Urbina med bedenjem pred praznikom Oznanjenja dobila notranje razsvetljenje, v katerem je razumela neprecenljiv dar posvečenega devištva. Po opravljeni življenjski spovedi je med velikonočno osmino prejela dar globokega notranjega očiščenja.

Tako pripravljena biti vsa za Kristusa je, ko je oče po dveh letih upiranja popustil, 14. novembra 1481 vstopila v samostan klaris v Urbinu in sprejela ime sestra Baptista. Proti koncu leta 1483 je izrekla večne zaobljube.

Prve dni januarja 1484 se je vrnila v Camerino in z osmimi sosestrami ustanovila novo skupnost Ubogih sester svete Klare v samostanu, ki ga je njen oče kupil od Olivetskih menihov.

Tu se je začela razvijati njena globoka mistika, podkrepljena celo z videnji. Deležna je bila izrednih darov, notranjih razsvetljenj, žarečih besed, zamaknjenj, videnja angelov in svetnikov. Osrednja točka njenega

duhovnega življenja je postalo Jezusovo trpljenje, zlasti bolečine njegovega srca.



Njena duhovna hrana je bilo vsakodnevno premišljevanje Svetega pisma in bogoslužje ter življenje v Božji navzočnosti. Baptista je v tem času napisala različna mistična besedila, ki so jih cenili znani cerkveni dostojanstveniki, med njimi tudi sveti Filip Neri.

Pri 35 letih je bila prvič izvoljena za opatinjo, kasneje je bila za to službo še večkrat potrjena.

Batista je doživljala tudi preizkušnje. Suša njene duše je trajala kar pet let (med leti 1488 in 1493), ko je okušala molk Njega, ki je bil edini smisel njenega življenja. Odsev tega

duhovnega trpljenja je opisala v pismu *Duhovno življenje*.

Papež Aleksander VI. je izobčil njenega očeta, ki je bil zaradi upiranja omejitvam, ki so jih naložili gosposki v Camerinu, spoznan za krivega. Očeta in njene tri brate so kasneje zaprli in 9. oktobra 1503 tudi usmrtili. V takšnih tragičnih okoliščinah je Batista našla zatočišče v mestu Atriu, ki je spadalo pod neapeljsko kraljestvo. Po smrti Aleksandra VI., 18. avgusta 1503, se je vrnila v Camerino, kjer je njen najmlajši brat Janez Marija spet pridobil nazaj gospostvo nad Varanom.

Leta 1505 je na prošnjo papeža Julija II. ustanovila novo skupnost klaris v mestu Fermo, v katerem je ostala dve leti. V letih 1521-22 je ustanovila novo skupnost klaris v kraju sveti Severin v pokrajini Marche.

Zaradi njenega duha brezpogojne ljubezni je bila duhovna voditeljica sosestram, napisala je razpravo z naslovom *Čistost srca*, za katero jo je prosil nek redovnik, posredovala je za obsojene na smrt in pri osvoboditvi mesta Treia pred najemniško vojsko ... Po pričevanju neke njene sosestre je bil v srcu Baptiste prostor za vso Kristusovo cerkev, za katero je molila in trpela.

V starosti 76 let, od katerih je 43 preživela v intimnosti samostanske klavzure, je bilo njeno hrepenenje, da zapusti ječo svojega telesa in gre h Kristusu, uslišano 31. maja 1524. Umrta je zaradi kuge, ki je bila naokoli, v samostanu v Camerinu, kjer so še danes njeni ostanki.

Vir: Svetovni splet

*»O Bog, pomagaj mi! O Bog, ne zapuščaj me v tem odločilnem trenutku! O Bog, daj mi moč, ker moje moči pešajo. Nič več ne morem: drži me s svojo usmiljeno roko! O Bog, ti si zadremal v čolnu moje duše, in morski vihar me potaplja ... Gospod Jezus, brez tebe ne more biti miru in tišine. O dobri Jezus, kako trde so besede, da naj vzamem križ nase! ... Ali ne veš, kako slabotna sem za prenašanje trpljenja? Gorje mi! Če si ti, odsvit nebeške luči, bil dvignjen na križ, ali naj bom jaz, ki sem prah in pepel, brez križa? Ti, ki nisi storil greha, si bil zame križan, ali naj se jaz branim biti križana zate? Daj, Gospod, naj bom tako velikodušna in hvaležna, da bom z vsem srcem želela trpeti zate, biti križana zate! Dobrotljivi moj Gospod, kako se ti bom zahvalila, da prenašaš mene, ki sem se tisočkrat huje pregrešila kot Judež? Njega si naredil za svojega učenca in mene si napravil za svojo nevesto in hčer ... Moj Jezus, jaz sem te izdala ne enkrat kakor on, ampak tisočkrat in tisočkrat ... Kdo te je križal? Jaz. Kdo te je bičal pri stebru? Jaz. Kdo te je kronal s trnjem? Jaz. Kdo te je napajal s kisom in z žolčem? Jaz. Moj Gospod, ali veš, zakaj ti pravim, da sem vse to storila? Zato, ker sem v tvoji luči videla, da so te veliko bolj užalili in užalostili moji smrtni grehi, kakor pa so te užalili in užalostili tisti, ki so ti povzročili vse tiste muke. Spomni se, moj Jezus, koliko sem te stala! Spomni se, usmiljeni Bog, kako drago si plačal mene, grešnico, na grenkem lesu križa! Spomni se, moj dobri Odrešenik, tega, kar sem želela storiti, in ne tistega, kar sem storila! ... O dobri Gospod Jezus Kristus, kolikokrat sem ti dala grenkega žolča namesto sladkega medu, ki si mi ga ti dal! ... Daj mi že milost, da ti bom vračala dobro, ne slabo, hvaležnost, ne nehvaležnosti, in da bom vedno čutila grenkobo, ko bom mislila ali storila kaj zoper tvoje veličanstvo. Daj, da ti bom v prihodnje vračala ljubezen, kri za kri, življenje za življenje.«*

Sveta Kamila Batista iz Varana, mistikinja, klarisa, goduje 31. maja.

Vir: Svetovni splet

Pripravila Marica



## LITERARNI KOTIČEK

### Nič ni samoumevno

Nič ni samoumevno,  
vse je DAR!  
Da si ob meni in si deliva življenje.  
Da naju jutro prebuja  
in da živiva ta dan.  
Nič ni samoumevno,  
vse je dar.  
Da sva se nekoč spoznala,  
se vzljubila in postala družina.  
Nič ni samoumevno, vse je dar!  
Da za isto mizo jeva,  
se drug ob drugem učiva in se kaliva.  
Da se skupaj trudiiva in drug ob drugem skozi dneve hodiva.  
Nič ni samoumevno, vse je dar!  
Da zrem v tvoje oči in te objemam.  
Da svojo zgodbo življenja z mano deliš.  
Da zreva v isto nebo.

In na isti zemlji stojiva.

Nič ni samoumevno, vse je dar!  
Da se skupaj smejeva in jočeiva,  
odkrivava najine globine.  
Vse je dar!  
Ker nas je povezala ljubezen!  
Zato (te) vsak dan blagoslavljam.  
Zato lahko živimo hvaležno!

Tadeja Gnezda



Predstavitev najpomembnejših samostanov, ki so delovali ali pa še delujejo na ozemlju današnje Slovenije.

### **CISTERCIJANSKI SAMOSTAN STIČNA**

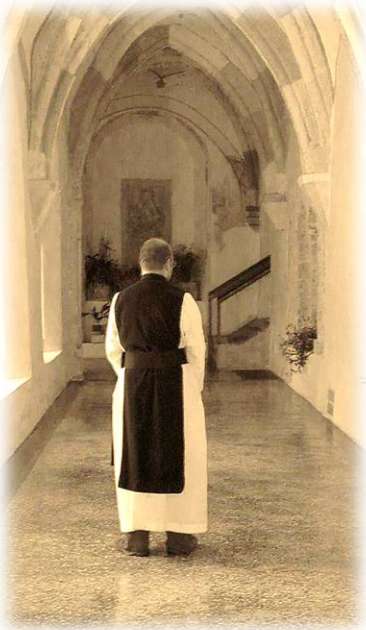


Prvi, najstarejši samostan na današnjem slovenskem ozemlju in edini cistercijanski, ki še deluje, je Cistercijanski samostan Stična, samostan meniškega reda cistercijanov, ki izhajajo iz nam že znanega reda benediktincev.

V 11. in 12. st. je bil v zahodni Evropi vrhunec srednjega veka. To je bil čas papeža Gregorja VII., križarskih vojn in sprememb dotedanjega ustaljenega načina redovniškega življenja po načelih sv. Benedikta. Globlje razmišljajoči menihi so se hoteli odvrniti od vsega, kar je ta čas iz sveta sililo za samostanske zidove. Trije benediktinski redovniki so zapustili svoj samostan in se umaknil v samoto, v odročni kraj v francoski Burgundiji z obilico tekoče vode. Naselje so poimenovali po latinsko »cistercium«, kar pomeni vodnjak. To je tudi dalo ime novemu

meniškemu redu – cistercijani. Ti so imeli v začetku črno obleko, ki so jo kasneje zamenjali z belo opravo. Zato se jih je prijelo tudi ime »beli menihi«, čeprav so obdržali črni mašni plašč.

Že v nekaj desetletjih so se ti novi samostani razširili po vseh deželah zahodnega krščanstva, tudi na naše ozemlje.



Za ustanovno leto samostana v Stični se šteje leto 1135, ko je oglejski patriarh Peregrin izdal listino s točno določenim namenom: z naselitvijo belih menihov novega in obetajočega francoskega reda je želel utrjevati krščanstvo v tem delu svoje obsežne škofije blizu nemirne vzhodne meje. Gradnjo samostana v Stični so prevzeli francoski stavbeniki, ki so jih menihi pripeljali s seboj. Uporabili so že poznano benediktinsko stavbno tradicijo in jo prilagodili zahtevam svojega strožjega reda – znotraj samostanskega obzidja mora biti prav vse, kar menihi potrebujejo.

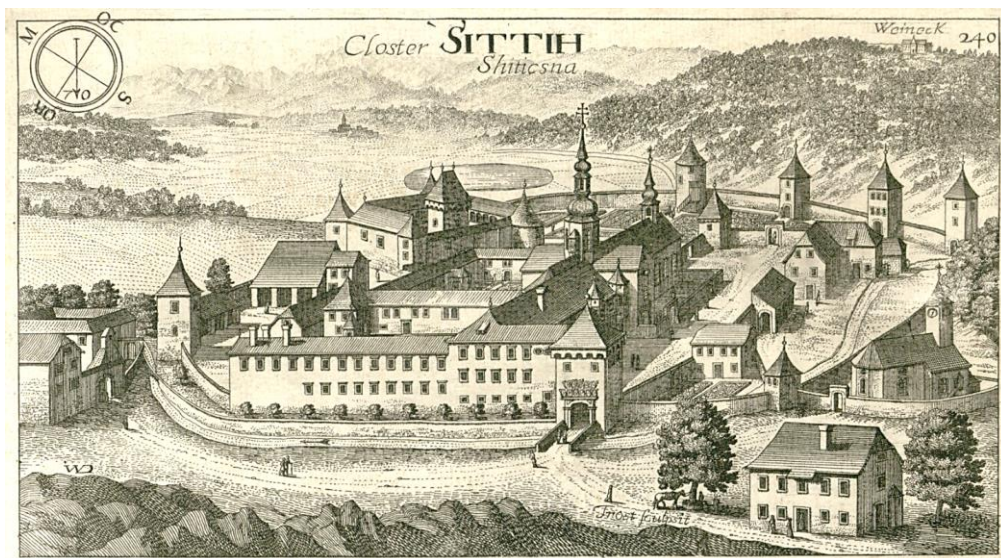
Ob koncu 12. st. sta bila samostan in redovna cerkev zgrajena še v čistem stilu romanike. V prvih 300 letih delovanja

samostana sta bili bogaboječnost in pobožnost krščanskih duš tako veliki in močni, da na Kranjskem in širše ni bilo vidne rodbine in plemičev, ki ne bi samostana podpirali z darovi, tudi z željo, da bi bili pokopani na tem posvečenem kraju.

Samostan se je lahko zato širil in spreminjal izgled z novimi arhitekturnimi slogi, kot sta gotika in barok. Oba sloga sta skupaj s prvotno romaniko še ohranjena v precejšnji meri, kar daje Stični danes njeno visoko vrednost. V posamezni delih je še vidno samostansko obzidje, ki so ga dodatno utrdili s stolpi zaradi pogostih turških napadov.

Znana reforma cesarja Jožefa, po kateri so razpustili večino samostanov, ni obšla samostana v Stični. Redovno življenje je zamrlo, a so po sto letih ponovno obudili meniško izročilo »moli, beri, delaj«, ki ga izražajo trije simboli – križ, knjiga in plug.





Poleg tega izročila duhovnost cisterijanov na prvo mesto postavlja skupno korno molitveno bogoslužje, mašno daritev in petje koralov (vse v latinščini). Dragoceni Stiški rokopisi iz zač. 15. st. pa dokazujejo, da so poleg latinščine uporabljali tudi slovenski jezik. Posebnost cistercijanov je zavzeto čaščenje Matere Božje, kateri so posvečeni prav vsi samostani tega meniškega redu oz. njihove redovne cerkve.

Samostan Stična danes iz več razlogov predstavlja posebno vrednost. Poleg ohranjene tisočletne arhitekture in Stiških rokopisov v okviru samostana delujeta tudi Muzej krščanstva na Slovenskem in Slovenski verski muzej. Tu je zbrana premična sakralno-kulturna dediščina s celotnega območja Slovenije, ki jo varujejo, preučujejo in ohranjajo. Nadaljujejo tudi s tradicijo zeliščarstva patra Simona Ašiča.

Največja vrednost pa je, da si obiskovalci pod določenimi pogoji lahko pogledajo del strogo zaprtega notranjega samostana, kot sta križni hodnik in redovna cerkev. Obiskovalci imajo tako priložnost spoznati zgodovino krščanstva na naših tleh, dolgo več kot 1700 let, in način življenja za samostanskimi zidovi.

... se nadaljuje ...

Zapisała Lela J. Podgornik

## SPOMINSKE DROBTINICE

### MIKLAVŽEEV VRTEC V KEKČEVI DEŽELI



15. 5. 2024 smo se pogumni otroci Modre sobe in njihove vzgojiteljice odpravili v Kranjsko Goro na ogled Kekčeve dežele. Vsi smo nestrpno čakali, da se srečamo s Kekcem in iskreno vam povemo, da smo se malce bali, da srečamo tudi Bedanca. Že ob prihodu v Kranjsko Goro nas je čakalo pismo. Naša vzgojiteljica Zala ga je prebrala in odšla svojo pot. Ker se ni vrnila, smo bili zaskrbljeni. Kam je izginila???? Čez 10 min smo slišali njene krike na pomoč. Ojoj, Bedanec jo je zaprl v kletko. K sreči smo našli ključ in jo rešili. Bili smo tako pogumni, da smo rešili tudi Brinclja. Ko pa smo

zagledali Bedanca, smo se vsi v trenutku obrnili in stekli vsak po svoji poti ter naglas oponašali sovo, da smo ga preplašili. Uspelo nam je. Ne bomo pozabili, da smo uspeli preplašiti Bedanca in našli pot do Pehte. Po poti sta nas spremljala poskočni Kekec in prikupna Mojca. Splačalo se je prehodi del poti, saj smo se ob koncu posladkali s pecivom tete Pehte in



čajem, ki nam je teknil ob oblačnem vremenu. Imeli smo res lep zaključek vrtčevskega leta skupine Modra soba.

Smo v pričakovanju zaključka

vrtčevskega obdobja v juniju, ko se bomo skupaj s starši in sorojenci srečali na popoldanskem

druženju in slavnostno poslovili od naših otrok, ki s septembrom

odhajajo v šolo. Veliko jih je, kar 17. Želimo jim srečno, vam bralcem pa kmalu še kaj novega napišemo.



Mojca & Darija & Zala & otroci Modre sobe

## Od zrna do kruha

V torek, 14. 5. 2024, so si naši stanovalci v Jožefovi dvorani ogledali film z naslovom *Od zrna do kruha*. Film je posnelo Društvo Klasje Cerknica z namenom obujanja spominov na stare običaje. Posnetki prikazujejo celoten proces pridelave žita brez uporabe sodobnih strojev: oranje zemlje s plugom, ki ga vlečejo konji, sejanje žita »na roke« in žetev s srpi, vezanje snopov in nalaganje snopov na voz ter zlaganje snopov v kozolec, mlačev na mlatilnici na ročni pogon in »pajtlanje«, ki loči zrnje od plev. V filmu je prikazano tudi luščenje fižola s cepci.

V nadaljevanju film prikazuje mletje žita v starem mlinu na vodo. Tako je gospodinja končno prišla do dragocene moke, iz katere je v krušni peči spekla hlebčke za vse žanjice, ki so pomagale na žetvi. Na posnetkih so kmetje v oblačilih in klobukih, ki so značilni za »stare čase«, kmetice pa



v »taboljših« krilih, srajcah in predpasnikih, ki so jih oblekle posebej za žetev, na glavi pa ni smela manjkati rdeča ruta. V filmu so prikazane tudi jedi in pijače, ki so jih pripravljali za malico in »likof« preko celotnega procesa pridelave žita.



Manjkala ni niti pesem, ki je ves čas spremljala delo kmečkih ljudi.

Predstavnici Društva Klasje Cerknica sta po ogledu filma poskrbeli, da se stanovalcem niso le cedile sline ob posnetkih sveže pečenega kruha in da niso odšli z ogleda filma zgolj polni spominov na stare čase. S seboj sta namreč prinesli štiri različne vrste sveže pečenega kruha in ga razrezanega na male koščke ponudili našim stanovalcem, ki so ga z veseljem poskusili. Lepo je bilo videti zadovoljne obraze, ki jih je omamni okus skrbno pripravljenega kruha popeljal v čase, ko so tudi sami s svojimi rokami pomagali zrnu, da se je končno spremenilo v kruh.

Tjaša



### Pravljice ali pripovedke nekoč in danes

V Domu Marije in Marte smo se pogovarjali, ali nam je kdo v otroštvu pripovedoval pravljice in kakšne. Gospa Žerjal je povedala, da je v zimskih večerih pravljice pripovedoval deda oziroma stari ata in da so mu zelo prisluhnili. Zvonko je dejal, da mu je pravljice pripovedovala mama,



ga. Ani Strgar pa jih je pripovedovala stara mama. »Kje pa smo imeli čas za pravljice,« pa je povedala gospa Marija Rupnik.

»Pripovedovanje pravljic je bilo mamimo delo,« so povedale sestra, gospa Guzej in gospa Bajc, gospe Karolini Medvešček pa je pravljice pripovedoval ata.

Večina se je strinjala, da časa za pripovedovanje pravljic ni bilo veliko. Dela, kot so košnja trave, žetev žita, poljedelstvo, priprava drv za zimo ... so opravljali ročno in zato je bilo časa vedno premalo. V zimskem času pa je bilo več priložnosti za druženje, pogovor in tudi pripovedovanje pravljic.

Pogovarjali smo se tudi o tem, katere pravljice poznamo. Pravljici Rdeča kapica in Volk in sedem kozličkov sta nas navduševale že toliko let nazaj in še danes sta zelo aktualni. Tudi sama se spomnim pripovedovanja našega očeta; vedno je pripovedoval poučne zgodbe, v katerih so zlobneži in prevaranti »potegnili ta kratko«.

Zagorka

## KULTURA GOSTOLJUBJA



Na velik travnik, kjer se je zadrževala štoklja in iskala hrano, je pot zanesla tudi botro lisico. Vljudno je pozdravila štokljo in ji rekla: »Glede na to, da si deliva ta teritorij, te kot dobra soseda vabim v svoj brlog na kosilo.« Štoklja je povabilo sprejela. Ko je naslednji dan prišla pred lisičji brlog, je poklicala botro lisico: »Kje si? Jaz

sem tukaj.« Iz brloga je zaslišala lisico, ki je odgovorila: »Kar v brlog pridi.« Ko je štoklja vstopila, je lisica prinesla iz shrambe zelo plitek krožnik, na tenko namazan z medom. Krožnik je postavila na štor, ki je služil za mizo, in začela lizati med. Štoklja je lahko samo gledala in si mislila svoje. Po končanem obedu se je botra lisica zadovoljno obliznila in zazehala. »Sedaj po kosilu se mi bo pa res prilegel počitek,« reče lisica.

Štorklja se je odpravila domov. Preden je odšla, je vljudno povabila botro lisico k sebi na kosilo. Ta je veselo zamahnila z repom v upanju, da bo dobila kaj dobrega za pod zob, ter obljubila, da pride. Naslednji dan je štorklja pripravila kosilo. Na dno visokega in ozkega kozarca je nasula zrnja koruze. Ko je bil čas za kosilo, se je botra lisica prikazala na pragu štorkljinega doma. »Pridi, pridi notri, botra lisica,« jo je povabila štorklja. Lisica je vstopila in se usedla za mizo ter se v pričakovanju hrane začela oblizovati. Štorklja je kozarec s koruzo postavila na mizo ter s svojim dolgim kljunom previdno in zelo počasi začela pobirati zrna z dna kozarca. Botra lisica se je nemirno obračala in opazovala kozarec z vseh strani in razmišljala, kako bi prišla do hrane. Cedile so se ji sline, a v tako ozek kozarec s svojim širokim smrčkom ni mogla seči po hrano. Ko je štorklja pobrala zadnje zrno in zamahnila s krili, so lisički od nastale sape zanihala ušesa. »Zbogom botra lisica!« reče štorklja ter doda: »Kdor s prevaro plača, enako se mu vrača.«

Zagorka



*»Bog nam ni obljubil  
življenja brez bolečine,  
smeha brez žalosti,  
sonca brez dežja.  
Dal pa nam je moč, da preživimo,  
tolažbo ko jočemo  
in luč za na pot.*

V Domu Marije in Marte smo skupaj s svojci v težki bolezni spremljali g. Antona Bovha in go. Marijo Menard. V njun spomin so svojci namesto sveč in cvetja namenili dar Domu Marije in Marte. Vsem se iskreno zahvaljujemo.

Vodstvo Doma



## AKTIVNOSTI



V PREŠERNEM VZDUŠJU, POGOVORIH,  
DRUŽENJU ...



S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,  
PROSTOVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...



*Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.*

*Ps 73,28*

*Anton Bovha*

*Marija Menard*

*Ljudmila Zorko*

*Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.*

## KOMBINRANO RAČNANE

$8 + 3 - 2 = \underline{\quad}$

$5 - 3 + 8 = \underline{\quad}$

$17 + 9 - 5 = \underline{\quad}$

$5 + 4 - 1 = \underline{\quad}$

$7 + 9 - 3 = \underline{\quad}$

$23 - 11 + 5 = \underline{\quad}$

**POIŠČITE ČRKE** – vsakokrat, ko v vrstici na desni strani vidite črko, ki je del besede na levi strani, jo prečrtajte. Rešujte čim hitreje.

**LJUBEZEN**    **SLKOUARTVZNEFRKABDOAEJ**

Število prečrtanih črk =       

**BARVICE**    **PBNOPACIBNFTGUEVBOASRP**

Število prečrtanih črk =       

**KRASTAČA**    **TPKOGARKLČŠNARJFSCCKPRA**

Število prečrtanih črk =       

**ČEBELA**    **ŠKEBARTČANILGKARVSABEC**

Število prečrtanih črk =       



## SMEJALNICA

Moški pride v lekarno in prosi: »Rad bi uspavalne tablete za ženo. Ampak nekaj več kot zadnjič.« »Kako to mislite: nekaj več?« »Ja zbudila se je.«

Lojze pripoveduje prijatelju: »Moji ženi se je popolnoma zmešalo zaradi strahu pred ogroženostjo.« »Kako to misliš?« Lojze: »Najela je človeka, ki ponoči čuva obleke. Včeraj sem ga videl v njeni omari.«

Kakšna je razlika med »AIDSOM in MERCEDESOM?«

Ferdo: »Ni razlike. Nobenega nimaš, če živiš pošteno.«



D. K.